

**NORA
ROBERTS**

**BEZPEČNÉ
MÍSTO**

KIOKAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2023 by Nora Roberts
Translation © Tereza Dubenská, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu IDENTITY
vydaného v roce 2023 nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group,
přeložila Tereza Dubenská
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Filip Šmalec
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-203-4

*Rodině
Té, do níž se narodíte,
a té, již si vytvoříte*

Část první

PLÁNY

Plán, jenž nelze změnit, není dobrý plán.

Publilius Syrus

*Být šťasten doma
je konečným výsledkem všech ambicí.*

Samuel Johnson

1. kapitola

Měla jen pár prostých snů. Morgan Albrightová, dcera armádního důstojníka, strávila dětství stěhováními mezi městy i mezi kontinenty. Její kořeny, jejichž směr řídilo povolání jejího otce, byly krátké a mělké, aby se daly snadno přesadit: ze základny na základnu, ze státu do státu, ze země do země, a to prvních čtrnáct let jejího života, než se rodiče rozvedli.

Neměla na výběr.

I další tři roky po rozvodu ji matka tahala z místa na místo. Do malého městečka tady, do velkoměsta támhle, a hledala... Morgan vlastně netušila co.

Když se přiblížily její osmnáctiny, sama vytáhla kořeny a zasadila je na vysoké škole. A tam se poprvé zamyslela nad svými vlastními cíli a volbami.

Pilně studovala management a gastronomii – dva obory, které vedly přímo k jejím snům.

Usadit se. Pořídit si vlastní dům a vlastní podnik.

Její vlastní.

Studovala mapy, čtvrtě a podnebí a vybírala místa, kde po promoci kořeny zapustit. Chtěla bydlet ve čtvrti spíš staré, zavedené, blízko obchodů, restaurací, nočních podniků – a lidí.

Hledala místo, kde si pořídit dům a vlastní bar.

Prosté cíle.

Sotvaže držela diplomy v rukou, přestěhovala se do městečka nedaleko Baltimoru v Marylandu. Stály zde staré domy se zahradami, které čekaly na renovaci, a tudíž byly i cenově dostupné.

Celou vysokou školu pracovala jako číšnice, a jakmile dosáhla jednadvaceti, postavila se za bar. A šetřila.

Její otec – plukovník – na promoci nepřišel. A přestože vystudovala s vyznamenáním, neprojevil jí sebemenší uznání.

Nepřekvapilo ji to, jelikož věděla, že pro něj přestala existovat ještě předtím, než zaschl jeho podpis na rozvodových dokumentech.

Matka a prarodiče z matčiny strany dorazili. Tehdy netušila, že dědečka vidí naposledy. Statný sedmdesátník, čilý a zdravý muž, zemřel v zimě po její promoci. Spadl ze žebříku. Stačil jediný špatný krok. Byl tady, a najednou byl pryč.

I ve svém zármutku to Morgan považovala za ponaučení, které si vzala k srdci.

Zanechal jí dvacet tisíc dolarů a stejně cenné vzpomínky na letní túry po Green Mountains ve Vermontu.

Díky penězům se mohla přestěhovat z malého bytu do malého domku. Do jejího vlastního domku. Nutně potřeboval opravit, ale měl zahradu – která ovšem taky vyžadovala nutnou péči.

Tři malé ložnice a dvě prťavé koupelny znamenaly, že si může najít spolubydlící, která by jí pomohla s hypotékou a pracemi na domě.

Našla si dvě zaměstnání. Pět až šest večerů v týdnu dělala barmanku v nedalekém baru s názvem Další runda. A když se rozhodla pro vlastnictví domu, vzala další práci jako vedoucí kanceláře v rodinné stavební firmě.

Se svou spolubydlící se seznámila v místním zahradním centru, když si zrovna lámala hlavu nad trvalkami. Nina Ramosová pracovala ve skleníku a vyznala se ve svém oboru. Se zarostlou zahradou si věděla rady, dokázala i v tvrdé dřině najít radost a během toho prvního rozkvetlého jara se nastěhovala do Morganina domu.

Rády spolu trávily čas, ale také věděly, kdy mají té druhé dopřát klid a prostor.

V pětadvaceti letech Morgan dosáhla splnění svého prvního snu a podle svých propočtů se měla dopracovat k cíli číslo dvě před svými třicátými narozeninami.

Utrácela málo. Dopřála si jediné auto – Prius, který teď stál na úzké příjezdové cestě a jež bude splácet několik let. Měl ovšem nízkou spotřebu a do práce ji dovezl spolehlivě.

Za hezkého počasí jezdila do kanceláře na kole, ale když potřebovala vůz, byl jí k dispozici. Nina ho nazvala Morganovým dílčím cílem.

Její domek na Newberry Street se nyní pyšnil hezkou zahrádkou, čerstvě natřenou bílou fasádou a novými vchodovými dveřmi, pro něž vybrala veselou ledněmodrou barvu.

Její šéf ve stavební firmě Greenwaldovi pomohl s renovací starých dřevěných podlah, prodal jí barvu za nákupní cenu a poradil jí s opravami a údržbou.

Morgan zapustila kořeny a cítila, jak rozkvétá.

Pohled na narcisy, jež hrály na své žluté trumpety podél nově vydlážděného chodníku, jí vždy vykouzlil úsměv na rtech. Konec března přinesl proměnlivé počasí, ale také všechny ty krásné známky jara. Na podzim s Ninou zasadily na zahrádce před domem dřín a Morgan viděla, jak se teď jeho pupence nalévají.

Brzy, problesklo jí hlavou, když dovedla kolo ke stojanu a zamkla ho.

Žila ve slušné čtvrti, ale příležitost dělá zloděje.

Odemkla dveře, a jelikož Ninino nepřiliš spolehlivé auto stálo u chodníku, zavolala: „To jsem já, jdu pozdě!“

Prošla obývacím pokojem a jako obvykle si pomyslela, o kolik otevřeněji by prostor vypadal, kdyby strhla stěnu mezi ním a kuchyní.

Na tento projekt si vyčlenila peníze, takže možná se do něj vrhne na podzim. Možná před Vánocemi. Možná.

„Já pozdě nejdu!“ ozvala se Nina. „A mám rande!“

Nina měla vždycky rande. Nebylo se čemu divit, napadlo Morgan. Byl nádherná a temperamentní a chodila jen do jedné práce.

Morgan se zastavila u otevřených dveří její ložnice.

Na posteli leželo několik kousků oblečení – zjevně zavržených – a před vysokým zrcadlem se Nina prohlížela v dalším.

Havraní vlasy jí splývaly na záda červených šatů, které obepínaly každou křivku jejího drobného těla. Když se v zrcadle setkaly pohledem, Nině zajiskřilo v očích.

„Co myslíš?“

„Často si myslím, že tě nenávidím. Kam a s kým jdeš?“

„Sam mě bere na večeři do Fresca.“

„Nóbl podnik! Jo, z těch šatů se mu podlomí kolena.“

Trochu jí je záviděla. Jediné skutečné zklamání mezi spolumydlícími pramenilo ze skutečnosti, že si Morgan se svou vytáhlou a útlou figurou a Nina s drobnou a kyprou postavou nemohly půjčovat oblečení.

„Tyhle a žádné jiné. Nerandíš s fešákem Samem už celé tři týdny?“

„Téměř čtyři.“ Nina udělala otočku. „Takže...“

„Až přijdu domů, budu jako myška.“

„Mám ho fakt ráda, Morgan.“

„Já taky.“

„Ne, myslím, jako že *fakt*.“

„Aha.“ Morgan naklonila hlavu na stranu a zkoumavě se zahleděla na kamarádku. „On je do tebe blázen. Má to napsané na čele. Takže jestli to s ním myslíš vážně, dávám ti své sto procentní kamarádké svolení.“

Nina si prsty pročísla své nádherné vlasy a zasněně si povzdechla. „Jsem si docela jistá, že myslím.“

„Sto procentní svolení. Musím se převléknout do práce.“

„Z práce do práce. Já zase potřebuju schovat oblečení a uklidit si pokoj. Nechci, aby si Sam myslel, že jsem bordelářka.“

„Nejsi bordelářka.“ Morgan by ji spíš nazvala *chaotičkou*, ale hlavní bylo, že Nina svůj chaos neroztahovala do společných prostor.

V Ninině pokoji s levandulovými stěnami vládl veselý nepořádek. Toaletní stůl se prohýbal pod šminkami, vlasovými přípravky a bůhví čím ještě. Morgan oproti ní měla ve všem systém.

Třetí pokoj o velikosti komory využívala jako pracovnu, takže svou ložnici přeměnila ve své útočiště a oázu klidu.

Stěny vymalovala jemně modrou barvou, pověsila na ně několik obrazů od pouličních umělců z Baltimoru, pořídila si bílou perinu a polštáře, a malé, ale pohodlné křesílko na čtení.

Došla ke skříni a z vedoucí kanceláře s šedými kalhotami, bílou košilí a tmavě modrým sakem se stala barmankou v černých kalhotách a černém tričku. V koupelně otevřela zásuvku, kde měla šminky hezky uspořádané, aby si mohla snadno vybrat, a denní líčení změnila na večerní.

Delší blondaté mikádo se hodilo pro obě práce, ale jako barmanka zvolila výraznější líčení očí a tmavší rtěnku.

Díky několikaleté praxi dokončila přeměnu během dvaceti minut.

Jelikož ji nečekala luxusní večeře u Fresca, seběhla do kuchyně a vytáhla z lednice jogurt. Zatímco jedla vestoje, představovala si, jak ta stěna mizí, instalují se nová dvířka a úchytky na skříňkách, několik nových polic, pár...

„*Amiga mia*, musíš jíst pořádné jídlo.“

„Jogurt je jídlo.“

Nina, která si přes šaty hodila župan, si založila ruce v bok. „Něco, co vyžaduje nůž, vidličku a žvýkání. Příroda ti nadělila vysokou, štíhlou postavu – potvoro –, ale jestli nebudeš jíst, zbyde z tebe kost a kůže. Jedna z nás se vážně musí naučit vařit.“ Zvedla prst s korálově oranžovým nehtem a namířila ho na Morgan. „Hlasuju pro tebe.“

„Jasně, ve volném čase se na to vrhnu. To ty máš mámu, která vaří jako bohyně.“

„V neděli se mnou půjdeš na večeři. Nechci slyšet nic o práci, tabulkách ani ničem podobném. Máma s tátou tě mají hrozně rádi. A bude tam i brácha Rick.“

S jogurtem v jedné ruce a lžičkou v druhé Morgan mávala rukama, jako by mazala tabuli. „S tvým bráchou nebudu chodit a je mi jedno, jak je hezký. Vydělá dila bych si cestu do pekla. Co když si dáme rande, vyspíme se spolu, rozejdeme se a ty se ode mě odstěhuješ?“

Nina si u jednoho ucha přidržela zlatý kruh a u druhého tři kroužky visící pod sebou. „Které?“

Morgan ukázala na trojici kroužků. „Jsou elegantnější.“

„Dobře. Ale možná s Rickem začnete chodit, budete mít sex a zamilujete se do sebe.“

„Nemám čas. Dej mi dva tři roky a pak si ho udělám.“

„Taky mám svoje časové plány, ovšem ne co se týče lásky. A neodváděj řeč jinam. Musíš jíst.“

„Dám si něco v baru.“

„Večeře v neděli,“ zopakovala Nina, když Morgan vyhodila kelímek a opláchla lžičku. „Zavolám mámě, že přijdeš, a jakmile se to dozví, už se z toho nevyvlíkneš.“

„Popravdě bych šla moc ráda. Jen musím přežít tenhle týden. U Greenwaldů máme příšerně práce. Jakmile přijde jaro, všichni myslí jen na přestavby, malování a nové verandy.“

Popadla kabelku a vyrazila ke dveřím. „Užij si večer.“

„Užiju, na to dej krk. Než se udělám krásnou, zavolám mámě.“

„Ty jsi krásná i nenalíčená.“

Morgan doběhla k autu. Necelých devět kilometrů do centra města ujela s radostí, že dohnala zpoždění.

Obchody na ulici Market Street, kterou místní nazývali Tržní mílí (a která ve skutečnosti měřila víc než jednu míli), zavíraly během následující hodiny. Avšak díky restauracím a barům zůstávala Market Street osvětlená a rušná dlouho do noci.

Většina budov s narůžovělými a červenými cihlami měla v přízemí obchody a v patrech byty. Další runda nebyla výjimkou a byty nad sebou pronajímala povětšinou štamgastům a zaměstnancům, kterým nevadilo bydlet nad barem.

Morgan sjela z Market Street a zabočila na přilehlé parkoviště. Zamkla auto, přešla štěrkový plácek k zadním dveřím do kuchyně a vstoupila do horka a hluku.

Další runda nabízela hamburgery, grilovanou zeleninu, nachos s hranolky, cibulové kroužky, smažené nakládané okurky a tři druhy kuřecích křidélek.

Až si otevře vlastní podnik, rozšíří menu o několik dalších, pro zákazníka překvapivých barových jídel.

„Ahoj Frankie,“ zavolala na ženu u grilu a pověsila si bundu na věšák. „Jak to dneska jde?“

„Docela dobře.“ Frankie s drdolem inkoustově černých vlasů pod bílou kšiltovkou obrátila tři tlusté placky mletého masa. „Roddy a jeho bráchové si před turnajem v šipkách dávají večeři. Buď ráda, že jsi tu nebyla na Šťastnou hodinku. Měli jsme frmol.“

„Mám ráda frmol.“

Pozdravila se s oběma kuchaři, klukem, co myl nádobí, a se servírkou, která si přišla vyzvednout talíř zapečených nachos.

Přestože Morgan do začátku směny zbývalo deset minut, prošla dveřmi do lokálu.

Tady panoval jiný druh hluku. Neslyšela prskání masa na grilu, klapání nožů ani řinčení nádobí. Velkou místnost s dlouhým černým barem naplňovaly hlasy. Jukebox sice vyhrával muziku, ta však nebyla dost hlasitá, aby přehlušila konverzaci.

Uviděla Roddyho a jeho bratry – stálé hosty – v jejich obvyklém boxu poblíž šipek. Popíjeli pivo a cpali se barovými oříšky. Pivo Coors pro Roddyho a jeho bratra Mikea, blesklo jí automaticky hlavou, a Heineken pro bratra Teda. Když se k nim občas přidal jejich otec, objednal si točené pivo a panáka něčeho silnějšího.

Vešla za bar.

Měla střídat Waynea, který právě strkal do hrdla láhve Corony klínek limetky.

„Teď už je tu klid,“ řekl a zářivě se na ni usmál. „Chlápek na konci baru má otevřený účet. Dává si druhou vodku s tonikem, tak si ho hlídej.“

Podal coronu dalšímu zákazníkovi sedícímu na stoličce, prohodil s ním pár slov a vrátil se k Morgan.

„Tenhle čeká na holku, kterou potkal na online seznamce. Ona má zpoždění, on je nervózní.“

Morgan ho zhodnotila jako rozkošného šprta. Vsadila by se, že má v obýváku vymakaný počítač na hraní her.

„Rozumím.“

„Tak já už půjdu. Ať ti to uteče.“

Jako obvykle zkontrolovala zásoby – led, limetky a citrony, olivy a třešně. Připravila několik objednávek ke stolům a chystala se dojít k chlápku s coronou, když dovnitř vstoupila asi třicetiletá žena, která se rozrušeně rozhlédla a vydala se k němu.

„Dave? Já jsem Tandy. Moc se omlouvám, že jdu trochu pozdě.“

„Ihned se rozzářil. „To vůbec nevádí. Rád tě poznávám. Chceš si sednout ke stolu?“

„Tady je to fajn. Je to fajn?“ Vklouzla na stoličku vedle něj.

Usmáli se na sebe a v tvářích se jim zračila úzkost i naděje.

Morgan k nim přistoupila.

„Zdravím. Co si dnes večer dáte?“

„Ach. No. Můžu dostat sklenku Chardonnay?“

„Určitě můžete. Máte krásné náušnice.“

„Á.“ Tandy se chytila za levý lalůček. „Díky.“

„Jsou vážně hezké,“ dodal Dave. „Moc ti to sluší.“

„Díky. Tobě taky.“ Zasmála se a Morgan jí nalila víno. „Člověk to pořádně nepozná, dokud se nevidí osobně, vid’? Byla jsem tak nervózní, že jsem obešla celý blok. Proto jsem se opozdila.“

„Já byl tak nervózní, že jsem dorazil o dvacet minut dřív.“

Ledy prolomeny, blesklo Morgan hlavou, když Tandy podala víno.

Tohle patřilo k důvodům, proč milovala práci za barem. Nikdy nevíte, co v přátelském baru začne, skončí, rozkvetne nebo uvadne.

Zatímco Roddy a jeho bratři zdolávali své hamburgery, podnik se začal plnit. Pár ze seznamky se rozhodl, že se přece jen přesune ke stolu a objedná si talíř nachos.

Morgan se v duchu vsadila, že je čeká druhé rande.

Týpek s vodkou a tonikem zaplatil a nechal mizerné spropitné.

Šipky narážely do terče za jásotu a pokřiku přihlížejících.

Do hospody přišel muž kolem třicítky. Se svými tmavě blond vlasy, ostrými rysy, vypracovaným tělem v džínách

a bleděmodrém svetru – očividně kašmírovém – na ni působil jako filmová hvězda. Svezl se na stoličku.

Přistoupila k němu. „Vítejte v Další rundě. Jaké máte přání?“

„Mám jich hromadu.“ Usmál se na ni – příjemně, kouzelně. „Začneme ovšem pivem. Točíte nějaké místní?“

„Jistě.“ Přestože měli seznam v držácích na baru, vyjmenovala je.

„Mohla byste mi jedno doporučit?“

„Na co máte chuť?“

„Další skvělá otázka.“

Obdařila ho úsměvem a usoudila, že nehledá jen pivo, ale i konverzaci. A to bylo v pořádku.

„Na jaké pivo máte chuť?“

„Jemné, ale nikoli mdlé. Bohaté, ale nikoli příliš těžké. Spíš tmavší.“

„Zkusíme tohle.“ Vytáhla degustační sklenku a natočila trochu piva.

Když ho ochutnával, pozoroval ji přes okraj skleničky. „To by šlo. Dobrá volba.“

„Je to moje práce.“

Než stačil znovu promluvit, přistoupila k nim jedna z číšnic. „Támhle ty holky se zasekly v devadesátkách. Čtyři cosmopolitany, Morgan.“

Nato odnesla ták s prázdnými sklenicemi do kuchyně a Morgan se dala do práce.

„Jde vám to pěkně od ruky,“ podotkl ten nový chlapík, když míchala koktejly.

„Ještě aby ne. Přijel jste do města za prací?“

„Copak nevypadám, že tady bydlím?“

Spíš ne, pomyslela si. Oblečení měl drahé, ale nikoli okaté luxusní. „Ještě jsem vás tu neviděla.“

Místností se rozlehl jásot.

„Turnaj v šípkách,“ poznamenala.

„Vidím. Důležitý?“

„Svým způsobem. Můžu vám nabídnout něco jiného? Nechcete jídelní lístek?“

„Podáváte dobré jídlo?“

„To ano.“ Vytáhla menu a položila ho před něj. „Mrkněte se. A nespěchejte.“

Připravila cosmopolitany a posunula se do středu baru. Přijímala objednávky, zapisovala je a povídala si se štamgasty. Pak se vrátila.

„Zkusím Market Street Burger, pokud mi neřeknete, že dělám chybu.“

„Je oblíbený z dobrého důvodu. Jestli máte rád ostrá jídla, dejte si k němu pikantní hranolky.“

Zvedl ruce a obrátil dlaně vzhůru. „Doposud jste mi radila dobře.“

Zasmála se a zadala objednávku do počítače.

Roddy se svými sto devadesáti centimetry a sto deseti kily přistoupil k baru. „Další rundu, zlatíčko. Jak se vede?“ prohodil směrem k hezounovi, zatímco Morgan připravovala objednávku.

„Studené pivo, krásná barmanka, živý sportovní přenos. Já jsem spokojený.“

„To já taky. V semifinále zatím vedu. Dej mi něco pro štěstí, Morgan.“

Naklonila se přes bar a vlípla mu polibek na rty. „Ukaž jim, jak se to dělá.“

„Ukážu.“ Popadl piva a odešel.

„Přítel?“

Podívala se na hezouna. „Ale ne. Roddy a jeho bratři – to jsou ti, co hrají šipky – jsou stálí hosté. S jeho přítelkyní vlastně pracuju ve svém druhém zaměstnání.“

„Máte dvě práce? Jste ambiciózní. Co děláte v té druhé?“

„Vedu kancelář stavební společnosti. Čím se živíte vy?“

„Rád bych řekl, že dělám, co se mi zlíbí. Alespoň se o to snažím. Jsem ajťák. Ve městě strávím několik měsíců a budu poskytovat poradenství.“

„Odkud pocházíte?“

„Hodně cestuju. Vyrostl jsem v San Francisku, ale teď žiju v New Yorku, teda když nejsem někde jinde. Vy jste odsud?“

„Teď už jo.“

Přišla další servírka a vychrlila na ni novou objednávku.

„Otec byl v armádě,“ řekla, když ji chystala.

„Pak znáte život na cestách.“

„To jo. A jsem ráda, že je mu konec.“

Když přinesli jeho hamburger, dlouze se na něj zadíval. „Na porcích nešetříte.“

„Nešetříme. Kdybyste chtěl, můžete se přesunout ke stolu.“

Věnoval jí ten svůj okouzující úsměv. „Líbí se mi tady. Jsem Luke,“ dodal. „Luke Hudson.“

„Morgan. Těší mě.“

Najedl se, objednal si druhé pivo a zůstal až do konce turnaje.

Vyptával se, ale nepůsobil dotěrně. Morgan, která to považovala za obvyklou barovou konverzaci, mu také pokládala otázky.

Ubytoval se v místním hotelu. Jeho firma mu nabídla pronajatý dům, ale on měl hotely rád a ještě raději poznával atmosféru míst, kam cestoval.

Ptal se, kde sloužil její otec, kde žila a kde se jí líbilo nejvíc. Vedl s ní pohodový hovor, zatímco ona míchala drinky, otírala bar a povídala si s ostatními zákazníky.

„Měl bych jít,“ řekl. „Neměl jsem v úmyslu zůstat tak dlouho, ale vypadá to, že jsem si našel místní hospůdku.“

„Dobrá volba.“

„Přijdu zase.“ Když vstal, překvapil ji podáním ruky. A držel ji, usmíval se a díval se jí přímo do očí. „Hezky se mi s vámi povídalo, Morgan.“

„Mně s vámi taky.“

„Brzo si to zopakujeme.“

Zapltil v hotovosti a nechal velmi štědré spropitné.

O pár dní později přišel znovu. V Rundě se konal kvíz, takže hladina hluku stoupala spolu s výkřiky odpovědí od různých stolů a skupin soutěžících.

„Vyberte mi jiné místní pivo,“ požádal ji. „Nějaké... odvážné.“ Otočil se na hráče za sebou. „Dneska se nehrají šipky?“

„Kvíz. Zapojit se může kdokoli, takže jestli budete znát odpověď, klidně ji zakřičte.“

„Co můžu vyhrát?“

„Dobrý pocit.“ Natočila mu trochu piva do degustační sklenky.

„Zajímavé a odvážné,“ usoudil. „Cítím v něm třešně. Dám si ho.“

Čepovala pivo a usmívala se na něj. „Něco k jídlu?“

„Prozatím si vystačím s pivem. Mám za sebou dlouhý den.“

„Život ve světě technologií?“

„Je zajímavý a odvážný, stejně jako to pivo. Jak to vypadá ve vašem světě?“

„Jsem v jednom kole, ale tak to mám ráda.“

Chystala objednávky, běhala z jednoho konce baru na druhý, ale jakmile začalo další kolo kvízu, získala chvilku klidu.

„Co děláte, když nejste v jenom kole?“ zeptal se jí Luke.

„Povím vám to, až se to stane.“

„Musíte přece odpočívat. Mysl a tělo to vyžadují. Popište mi svůj ideální den volna.“

„Malování. Můj dům toho potřebuje víc, ale na zbytek ještě přijde čas. A s nastávajícím jarem začneme sázet květiny.“

„Vy a...“

„Spolubydlící.“

„Je šikovný?“

„Ona, a když jde o lemování obrubníků a balkonovky, neseženete nikoho lepšího. Pracuje v zahradním centru. S úpravou domu nemá zkušenosti, ale já na to nejsem špatná.“

„Děláte ve stavební firmě.“ Ukázal na ni prsem. „To se hodí.“

„Není to na škodu.“

„Když vlastníte dům, musíte se toho hodně naučit o údržbě. Asi proto jsem si žádný nepořídil. Mám obě ruce levé. A pak je tu moje práce.“ Znovu na ni ukázal. „Otec působil v armádě, takže jste chtěla zakotvit.“

„Přesně tak.“

Namíchala koktejl Whiskey sour a natočila dvě piva, než znovu upoutal její pozornost.

„Proč jste si vybrala tohle místo? Jestli vám teda nevadí, že se ptám.“

„Je tu všechno, co jsem si přála. Čtyři roční období, je to blízko do centra, ale nemáte pocit, že žijete ve městě. Tohle město není ani malé, ani velké. Je tak akorát.“ Postavila před něj misku s preclíky.

„Je to pěkná oblast čekající na modernizaci, kterou zjevně provádíte i se svým domem. Proto jsem tady. Majitelé domů a firmy chtějí vylepšit své technologie a staví se tu nové budovy s chytrými domácnostmi. Staré domy kupují lidé, kteří je chtějí zrenovovat a technologicky vylepšit.“ Pokrčil rameny. „To, co dělám já, je součástí infrastruktury. Všichni si teď zřizují domácí pracovny a já jim pomáhám. Vy ji určitě máte taky.“

„Mám. Sice není jinak zvlášť chytrá, ale svůj účel plní.“

Kvíz skončil jásotem a bučením a další rundou pití a jídel. Zatímco pracovala, všimla si, že se Luke dal do řeči se spolustolovníkem. Baseball. Zdálo se, že toho ví dost na to, aby konverzace neuvadla.

„Dáte si další pivo?“

„Jo, díky. A co ty, Larry? Na mě.“

„Nenechám se přemlouvat. Jak Nině jezdí auto?“

„Stěží.“

Larry zavrtěl hlavou a promnul si krátké vousy. „Musí mi ho přivézt.“

„Řeknu jí to. Larry je nejlepší mechanik odsud až po Baltimore,“ řekla Lukeovi. „Ninino auto mělo už dávno skončit na vrakovišti, a on ho přesto dokázal udržet naživu.“

„Dělám, co můžu. Pořád se ti líbí ten prius?“

„Je dokonalý.“

Postavila před ně nápoje a přichystala další rundu pro stůl se šesti zákazníky. Larry spustil něco o autech a motorech, a zdálo se, že Luke toho opět ví dost na to, aby mu stačil.

„Už poběžím.“ Larry se zapřel o bar a postavil se. „Manželka bude doma nebo na cestě. Dneska měla knižní klub, což je zástěrka pro popíjení vína a tlachání. Rád jsem si s tebou pokecal, Luku. Díky za to pití.“

„Není zač.“

„Další pivo?“ chtěla vědět Morgan.

„Dvě jsou můj limit. Taky bych měl vyrazit, zítra mám nabitý den.“ Zaplatil účet a opět nechal štědré spropitné. „Řekl bych, ať se moc nenadřete, ale docela určitě budete mít práce nad hlavu. Rád jsem vás zase viděl.“

„Hodně štěstí ve světě techniky.“

Zazubil se na ni a vyšel ven.

V pátek večer se ukázal zas. Bylo nabito a Morgan měla k ruce barmana na částečný úvazek, aby ten dav zvládla. Luke se opíral o konec baru, který obsluhovala ona, jelikož všechny stoličky byly obsazené.

„Překvapte mě. Mám za sebou zatraceně dobrý týden.“

„Blahopřeju. Víkend máte volný?“

„No, zítra mě čeká trocha papírování a plánování, ale jinak jo. Nějaký návrh, jak bych ho měl strávit?“

„Mohl byste zajet do Baltimoru a mrknout se na přístav nebo akvárium. A baseballový stadion Oriole Park má den otevřených dveří.“

„A nechtěla bys mi dělat společnost a provést mě?“

Nemohla říct, že ji ten návrh překvapil. Poznala, když se o ni muž zajímal. Zahrála to do autu – měla to v popisu práce.

„Nemůžu. Soboty mám vyhrazené na práci na domě a sobotní večery jsem tady. A na neděli už jsem zadaná. Ale díky za nabídku.“

Ochutnal pivo, které mu podala. „Vzdělávám se tu v místních pivech. Je dobré, natoč mi jedno.“ Počkal, až ho obslouží. „Podívej, jestli jsem moc vlezlý nebo s někým chodíš, tak mi to prostě řekni. Nic se neděje. Ale nezašla bys někdy na večeri? Některý z večerů, kdy zrovna nepracuješ?“

Když zaváhala, dodal: „Do ničeho tě nenutím. Šlo by jen o jídlo a povídání. Máš ráda pizzu?“

Z nějakého důvodu ji jeho nenucený tón uklidnil. „Nevěřím nikomu, kdo ji nemá rád.“

„Pizza u Luigiho je dobrá.“

„To je ten nejdražší podnik v okolí.“

„A tam si dáme pizzu a kapku vína. Můžeme se sejít na místě.“

Na rande šla naposledy... radši nechtěla pomyslet. No, proč teda ne?

„V pondělí večer mám volno.“

„V sedm u Luigiho?“

„Jasně. To by šlo.“

„Nevadilo by ti, kdybychom si vyměnili čísla? Doufám, že si to nerozmyslíš, ale kdyby přece...“

Vytáhla z kapsy telefon a přidala si Lukea do kontaktů.

„Jestli chceš ještě zůstat, tak ta dvojice na třetí a čtvrté stoličce by měla odejít, až dopije a dojí nachos.“

„Díky, počkám.“

Usmála se na něj a vrátila se k práci.

On se posadil na stoličku, dal si svá dvě piva a chvilku po půlnoci odešel.

„V pondělí večer,“ připomněl jí. „Hezký víkend.“

„Tobě taky.“

„To je ale fešák.“ Číšnice Gracie ho vyprovázela pohledem. „Celý večer z tebe nespustil oči, zlato.“

„Možná. Působí mile a solidně – a přijel do města jen na pár měsíců.“

„Kuj železo, dokud je žhavé.“

„Možná,“ zopakovala.

2. kapitola

Sobotní dopoledne strávila domácími pracemi. Prala, uklízela, snila o zbourání stěny, čerstvé výmalbě a nové kuchyňské lince. Udělala nákup na celý týden, nakoupila i věci z Ninina seznamu, a na nástěnce v kuchyni nechala účtenku pro jejich měsíční vyúčtování.

Když se Nina odpoledne vrátila z práce s autem plným macešek, pytlů zeminy a rašeliny, vytáhly z kůlny květináče. Jednoho dne, pomyslela si Morgan, si pořídí truhlíky, které si dá na okna s novými okenicemi za vysněnou roztomilou verandou.

Podle svých výpočtů si to všechno bude moct dovolit na jaře příštího roku. Prozatím jí stačily květináče s maceškami.

„Pověz mi víc o tom Lukeovi.“

Morgan si mikinu zapnula až ke krku, aby se ochránila před netypicky chladným dubnovým větrem, a nahnula hlínu kolem veselých macešek.

„Zatím ti toho moc říct nemůžu. Je to ajťák a musí v tom být dobrý, jinak by ho firma neposílala na týdny a měsíce, aby se postaral o nějakou oblast. Navíc se hezky obléká. Ne nijak přehnaně, ale prostě dobře.“

„Říkala jsi, že je to fešák.“

„Říkala. Je to totiž pravda. K ostatním se chová mile, přátelsky. Vypije maximálně dvě piva. Jdu na pizzu s chlapem, který hodně cestuje, Nino. Nevybíráme si svatební porcelán.“

Její kamarádka si posunula slamák o kousek výš. „Kdy naposledy jsi šla na pizzu nebo na jakékoli rande?“

„Nezačíněj s tím.“

„To ty si s nikým nezačínáš. Vždycky se jen usměješ a odmítneš. Proč jsi tentokrát řekla ano? Protože je to fešák?“

Morgan trochu rozpačitě pokrčila rameny. „Není to na škodu. Jsem povrchní. Ale je zajímavý a umí zavřít pusku a naslouchat. A to je fajn. Myslím, že je milý.“

„A dočasný.“

„Ano, a dočasný, což mu teď připisuju k dobru. Řekněme, že natrvalo budu někoho hledat až za pět, šest, možná sedm let.“

Její lahvově zelené oči dostaly zasněný výraz.

„Zamiluju se, budu s někým chodit, začnu přemýšlet o založení rodiny. Ale nejdřív si musím zařídít vlastní život. Bože, ty macešky jsou nádherné! To jsem dobře vymyslela, že jsem si za spolubydlící našla zahradnici.“

„Vymyslelas to nejlíp. Až k tomu rozhodnutí dojdu já – a Sam se tím směrem rozhodně ubírá –, pak chci obrovskou, bláznivou zahradu, takže budu potřebovat veliký pozemek. Dům může být maličký, s tím nemám problém, ale zahradu musím mít obří.“

Lehla si na chladnou trávu. „Ovocné i okrasné stromy, cestičky vinoucí se mezi záhony s květinami a motýlími keři. Divné ptačí budky a jezírka. Potřebuju to všechno.“

Morgan se natáhla vedle ní. „Měly bychom si pořídit divné ptačí budky. A netuším, co jsou to motýlí keře, ale jeden chci.“

„Obstarám nám ho.“ Vzala Morgan za ruku a stiskla ji. „Mám to tu moc ráda. Není to obrovská zahrada mých snů, ale má veliký potenciál. Zvláště od té doby, co mi dovoluješ, abych si s ní dělala, co se mi líbí.“

„Každá máme svou silnou stránku.“

„Měla bys pana fešáka pozvat na večeři.“

„My nevaříme.“

„Něco bychom splácaly. Můžu poprosit mámu, aby nás naučila něco jednoduchého, ale působivého. Ona už bude vědět. Teď tu uklidíme a půjdeme dovnitř, abychom vymyslely, co si vezmeš na sebe.“

„Je to jen pizza, Nino.“

„Dneska je to pizza, a zítra kdo ví? Každá máme svou silnou stránku,“ připomněla jí Nina, když se posadila. „Randění

je moje parketa. Řekla bych, že na schůzku s panem fešáckým cestovatelem ti vybereme něco neformálního a rajcovního.“

„V šatníku nemám nic, co by tvoje podmínky splňovalo.“

„Já už to mám vymyšlené.“

Uvažovala, jestli pan fešácký cestovatel zajde do Rundy v sobotu večer – a pak se sama sebe ptala, proč ji zklamalo, že se neukázal.

Namlouvala si, že je to dobře. Měla totiž zase frmol. I v neděli zaskočila do baru, protože nedělní barman musel na akutní operaci slepého střeva.

Z práce šla rovnou na večeri k Ninině rodině. Snědla vynikající paellu a notně se nasmála.

V pondělí jela z práce domů na kole. Jelikož strávila část svého krátkého víkendu kontrolou financí a plánováním, promluvila si se svým šéfem ve stavební firmě o tom, kolik by ji stála demolice stěny a přestavba kuchyně – s novými spotřebiči, kuchyňskou linkou a skříňkami. Udělá to pěkně z gruntu.

S tou částkou na mysli jela domů a poupravila své plány tak, aby si to mohla dovolit. Skříňky nevymění, jen natře – prozatím, jelikož se odmítala vzdát kuchyňského ostrůvku svých snů.

Když zamykala kolo, Nina se objevila ve vchodových dveřích.

„Musíme pohnout.“

„Mám hodinu a půl. Skoro.“

„Mazej dovnitř, *amiga mia*. Čeká nás hromada práce. Nalíčí tě.“

„Já se umím líčit.“

„Víš, jak se nalíčit jako vedoucí kanceláře a lehce svůdná barmanka. Jenže umíš sexy make-up na neformální rande s pizzou?“

„To je dost specifické, ale nejspíš jo.“

„Žádné nejspíš.“ Nina zakmitala zvednutým prstem. „Moje koupelna. Připravím to. Musíš se posadit, jsi o patnáct centimetrů vyšší než já.“

„O šestnáct.“

„Tak mi to pořád nepředhazuj, dlouhonožko.“

Nině zabralo bezmála polovinu času, který Morgan zbýval, aby líčení vypiplala k dokonalosti. Prostě byla taková.

„Mám pocit, jako by můj obličej přibral dvě kila.“

„Stálo to za každý gram. Jen se na sebe podívej! Máš krásné zelené oči, ale teď jsou naprosto úchvatné! Odvedla jsem dobrou práci.“

Morgan souhlasila. Její oči vypadaly obrovské, panenky zelenější a pleť zářivější a svěžejší navzdory – či díky – nekočnému vrstvení a rozmazávání.

„Ten červený lesk na rty je perfektní,“ zhodnotila Nina své dílo. „Matná rtěnka by působila okatě sexy. Tohle je dobré. Máš dokonalé rty – tak akorát plné, tak akorát široké. Obleč se.“

„Co máš dneska v plánu ty?“

„Zůstanu doma.“ Nina ji následovala do ložnice, aby se ujistila, že si Morgan vezme to, co jí předem vybrala.

„Vážně?“

„Mám hromadu zbytků ze včerejší večeře. Odpočinu si a udělám si hezký večer. Dám si bublinkovou koupel, masku na vlasy a na obličej. *Dlouhou* bublinkovou koupel se sklenkou vína a svíčkami. Večer péče o sebe. A pak chci slyšet všechno o tvém rande.“

„Je to jen pizza.“ Najednou se jí však kvůli všem těm přípravám zmocňovala nervozita.

„Někde se začít musí. Bože, ty máš ale skvělý zadek,“ dodala, když se Morgan nasoukala do těsných džínů. „Metr dlouhé nohy završené rozkošnou prdelkou.“

Morgan se ohlédla přes rameno a zatřásla zadečkem. „Ty mě okukuješ?“

„Jestli tě nebude okukovat pan cestovatel, nemá to v hlavě v pořádku.“

„Já nechci, aby mě okukoval.“ Morgan si natáhla zářivě modrý svetr. „Možná – a to bude záležet na situaci – se tu a tam může podívat.“

Pod Nininým bedlivým dohledem si nandala visací náušnice, nazula své nejlepší šněrovací boty a vklouzla do šedé kožené bundy, kterou jí k Vánocům darovala máma.

„Co ty na to?“

„Definice *nenuceně sexy*.“ Nina vytáhla z kapsy malou lahvičku s parfémem. „Projdi tím,“ nařídila jí a stříkla parfém do vzduchu.

Morgan protočila panenky a udělala, jak jí Nina nakázala.

„Perfektní. A teď si nalejeme pití.“

„K večeri si dám sklenku vína.“

„Tak si rovnou vypiješ deci, aby ses uklidnila. A pokud se rozjedeš a dáš si k pizze dvě sklenky vína, vezmi svého fešáka na procházku po Market Street, dolů do parku k rybníku a zpátky. Když tak o tom přemýšlím, potřebuješ můj modrý květovaný šátek. Dodá ti ten správný šmrnc.“

Přesně v sedm hodin – přestože Nina trvala na tom, že by neměla přijít včas – vešla k Luigimu.

V pizzerii to šumělo tak, jak by to podle jejího názoru šumět mělo, a vonělo rajskou omáčkou, kořením a grilovaným sýrem.

Ulevilo se jí, když uviděla Lukea sedět v boxu, a úsměv, který jí věnoval, sotvaže ji spatřil, jejímu sebevědomí rozhodně neublížil.

Jakmile k němu přistoupila, vyklouzl z boxu, vzal ji za ruku a lehce ji políbil na tvář. „Moc ti to sluší.“

„Díky. Doufám, že jsi nečekal dlouho.“

„Právě jsem dorazil. Parádní bunda,“ podotkl, když jí ji pomáhal sundat.

„Dárek od mojí matky.“

„Má vynikající vkus. Jakmile jsem dorazil, objednal jsem láhev červeného. Snad to nevadí. Jestli chceš něco jiného, můžeme to změnit.“

„Červené si dám ráda. Jaký jsi měl víkend?“

„Produktivní. Poslechl jsem tvou radu a zajel se podívat na přístav.“ Když servírka přinesla víno, usmál se na ni.

„Už jste se pro něco rozhodli?“

„Dejte nám ještě pár minut.“

„Žádný problém. Nespěchejte.“

Luke pozvedl sklenku. „Na příjemný večer v dobré společnosti. Báł jsem se, že si to rozmyslíš.“

„Přišla bych tím o pizzu zadarmo.“

Zasmál se. „S čím ji máš ráda?“

„S čímkoli, se vším i s ničím. Každá pizza je dobrá.“

„Mluvíš mi z duše. A jak sis víkend užila ty?“

„Taky produktivně. S Ninou jsme zasadily macešky. Kdykoli přijdu domů nebo vyjdu ven, vykouzlí mi úsměv na tváři.“

„Nina je ta spolubydlící, co pracuje v zahradním centru?“

„Přesně tak.“

„Jste dobré kamarádky?“

„To jsme.“ Byla to první skutečná, stálá přítelkyně, kterou ve svém kočovném životě našla. „Je fajn bydlet s někým, kdo má svůj rytmus a respektuje ten můj. Než vstávám do práce, ona už je většinou vzhůru a pryč z domu, a než se vrátím z Rundy, už obvykle spí.“

„To určitě není na škodu. Aspoň o sebe nezakopáváte.“

„Jo, ale když jsme obě doma, trávíme spolu čas rády. Připadá ti divné, že nemáš pravidelný režim, sousedy a přátele blízko?“

„Právě teď mi to vyhovuje.“ Uvelebil se pohodlněji jako sebejistý muž spokojený sám se sebou. A to ji velmi přitahovalo.

„Umím si představit, že se jednoho dne usadím. Ale mám to štěstí, že můžu poznávat nová místa a zajímavé lidi.“ Na tváři se mu mihl ten jeho okouzující úsměv. „Kupříkladu tebe.“

Usoudila, že to umí. Koketuje tak akorát.

„Svoji práci musíš mít rád. Řekla bych, že ti jde skvěle.“

„Mám tu práci rád. Vytvářím systémy tak, aby vyhovovaly klientům. Řeším problémy, usnadňuju lidem život, rozšiřuju jim obzory. Třeba mi jednoho dne ukážeš svůj dům a já ti dám pár rad.“

„Třeba.“

Znovu se usmál. „Takže pizza.“

Nakonec vypila dvě sklenky vína a užila si každou minutu večera. Vyprávěl jí, jak navrhoval chytrou techniku pro ranč v Butte v Montaně a pozoroval bizony na pastvině.

Poslouchal její plány na novou kuchyň, dokonce jí k nim řekl svůj názor. Byl to dobrý názor, a tak si ho v duchu poznamenala.

Navrhl jí procházku.

Večerní vánek byl chladný, ale po horku v restauraci za něj byla vděčná. Už dlouho se s nikým neprocházela, nikoho nedržela za ruku.

Když ji doprovodil k autu, bylo téměř deset, mnohem později, než plánovala.

„Rád bych tě znova viděl, mimo bar. Ne že by se mi nelíbilo posedávat na stoličce a sledovat, jak pracuješ, ale rád bych se s tebou zase sešel. Mám flexibilní rozvrh. Můžu se přizpůsobit tomu tvému.“

Když se přistihla, jak ho zve na večeři, došlo jí, že jí Nina nasadila brouka do hlavy.

„Příští pondělí večer u mě doma. Volno mám zase až v pondělí.“

„Ty vaříš?“

„Ne. Mám to na seznamu věcí, které se musím naučit.“

„Takže Nina vaří.“

„Taky ne, ale její matka je skvělá kuchařka a ukáže nám nějaký jednoduchý recept, jestli máš odvahu to risknout.“

„Dobrodružství mám v krvi. Šlo by v sedm?“

„Jasně. V sedm to bude nejlepší.“

„Přijedu. Kde bydlíš?“

Vzala si od něj jeho telefon a přidala adresu ke svému kontaktu. „Můžu tě navést.“

„Navigace je moje dobrá kamarádka. Mezitím se zastavím v baru. Možná si dokonce zahraju šipky.“

„Roddymu se nikdo nevyrovná.“

„Přesto zkusím štěstí.“

Naklonil se k ní a lehce ji políbil. Nijak to nepřehnal, ale jí se přesto málem podlomila kolena. Zachvění, které už dlouho, dlouho nezažila, dodalo večeru dokonalou tečku.

„Dobrou noc, Morgan.“

„Dobrou. Skvěle jsem se bavila.“

„Já taky. Jed' opatrně.“

Jela opatrně, ačkoli se lehce vznášela tichou euforií z polibku na dobrou noc.

Když doplula domů, Nina, rozzářená péčí o sebe a oblečená v pyžamu, na ni čekala.

„Stačí mi jediný pohled a hned vím, že máš za sebou veleúspěšné první rande. Povídej! Okukoval tě?“

„Tak akorát. Fakt se mi líbí.“ Se spokojeným povzdechem se svezla na židli. „Snadno a hezky se s ním povídá. Procestoval spoustu míst a vypráví zajímavé historky. A naslouchá.“

Zvedla ramena a nechala je klesnout. „A když mě políbil na dobrou noc, mravenčilo mi v podbřišku.“

„Jaká byla ta pusa? Chci všechny podrobnosti.“

„Popsala bych ji jako jemnou a trochu zasněnou. Netlačil na pilu, nepokoušel se o něco víc. Byl to zkrátka rychlý, ale efektivní polibek. A já ho pozvala na večeři. Příští pondělí.“

„Ty bláho!“ Nina poskočila a radostně zatančila. „Do háje. Nezdrgoval tě, že ne? Nebo nezhypnotizoval?“

„Je to milý, hezký a zajímavý chlap. Toť vše.“

„To stačí. Poprosím mámu, aby nám pomohla něco uvařit. Nebo chceš, abych v pondělí vyklidila pole?“

„Ne,“ odpověděla Morgan nesmlouvavě. „Nikam nechod'. Prosím. Kdybys tu nebyla, nepozvala bych ho.“

„Mám se zeptat Sama?“

„Jo, alespoň ti to oplatím. Nechci nic nóbl, Nino. Zkrátka hezkou, pohodovou večeři. Nenucenou.“

„Nenuceně sexy. To zvládneme, Morgan.“

„Kdyby ne, tak si necháme jídlo doručit.“ Vstala. „Půjdu si lehnout. Ty bys měla taky. Zítra začínáš v osm.“

„Už jdu, už jdu, ale nejdřív napíšu mamce, aby měla čas si rozmyslet, co bychom mohly uvařit. Nebudu ti říkat, aby se ti zdálo něco hezkého, poněvadž to je tutovka. Uvidíme se zítra. Jé, už se nemůžu dočkat, až poznám kluka, kterého Morgan Albrightová pozvala na večeři!“

Luke se zastavil v baru v úterý večer. Rovnou se dal do řeči s ní a s pár štamgasty. Chvilí se zdokonaloval v šipkách – nebyl špatný –, a dal si svá dvě piva a kuřecí křidélka.

„Našla sis chlapa,“ zakmitala obočím Gracie.

„Ne. Zůstává ve městě jen pár měsíců.“

„Neříkala jsem doživotního milence.“ Když zablikala světlá ohlašující poslední objednávky, Gracie pokrčila rameny. „Má uhlazené vystupování. Já osobně uhlazeným chlapům nevěřím. Asi před patnácti lety jsem se málem vdala. Taky byl uhlazený. Tak uhlazený, že vyklouzl z mojí postele rovnou do postele mojí sestřenice Bonnie.“

„On naštěstí není můj snoubenec.“

„Takže si s ním můžeš užít.“

A proč by ne, pomyslela si Morgan, když přišel na kvíz. Tentokrát se zapojil, čímž v jejích očích stoupl.

Našla si muže, kterého očividně přitahovala. A kvůli svému nabitému programu neměla čas na schůzky několikrát týdně, což jim oběma zjevně vyhovovalo.

To však neznamenalo, že se na pondělní večer netěšila se směsicí strachu z vaření a úzkosti z druhého rande.

V práci se dovolila a v pondělí odešla domů o hodinu dřív. Jízda na kole v ovzduší, které bylo konečně, konečně teplé jako o typickém dubnovém dni, jí vehnala krev do žil.

Za několik málo týdnů se jaro rozjede a zbarví svět všemi možnými barvami. Viděla, jak zlatý déšť na zahradě sousedů rozkvétá a vrbě na rohu ulice pučí nové listy.

Na její zahradě kvetly tulipány rudé jako rtěnka a azalkám, které jí Nina doporučila při jejich prvním setkání v zahradním centru, vyrážela poupata, jež se každou chvíli měla rozvinout v sladce růžové květy.

Možná to byla hloupost, ale díky těm květinám se cítila jako součást sousedství.

Zaparkovala kolo, usmála se na macešky a vešla dovnitř. Domem se už linula rytmická hudba.

Nina zjevně dorazila domů dřív.

Hodila klíče do misky stojící na stolku vedle dveří, pověsila bundu na ramínko, spolu s kabelkou ji strčila do skříně a pak vešla do kuchyně a chaosu.

Nina si vlasy svázala do ohonu a na sobě měla zástěru potřísněnou bůhví čím. Zástěru jí dala její maminka a jednu poslala i Morgan.

Na jejich skrovné kuchyňské lince se válely láhve, sklenice a šejkry. Zdálo se, že právě jejich obsah tvořil cákance na Ninině nové zástěře.

„Zvládla jsem to!“ Nina třeštila oči, které trochu připomínaly oči divokého zvířete. „Připravila jsem marinádu na kotlety. Udělala jsem to sama, Morgan.“ Prudce otevřela ledničku. „Vidíš?“

Morgan se opatrně naklonila a zadívala se na skleněnou misku zakrytou fólií, kterou si Nina pro tento účel půjčila od mámy.

„Těmahle rukama!“

„A vypadá to,“ – sklonila se blíž a přičichla – „a voní přesně tak, jak má. Nechceš si na chvíli sednout?“

„Asi jo. Připravíš brambory? Na večeři přijdou muži, takže musíme mít maso a brambory. A jelikož je duben, chřest. A to všechno musíme uvařit, prostřít stůl a taky připravit sebe. Nevzaly jsme si moc velké sousto?“

„Pozdě bycha honit. Prostírání není problém, to dáš sama. Ale kdybys potřebovala, pomůžu ti. V pořadech pro kutily pořád ukazují, jak na to. Ty zatracené brambory zvládnou. Když ty můžeš udělat marinádu, pak já můžu připravit brambory. Pusť mě na ně.“

Oblékla si zástěru a nahlédla do receptu. Umyla brambory, nakrájela je na měsíčky – chvílku panikařila, jelikož dílky nebyly stejně veliké a ona nevěděla, jestli to nevádí – a s potěšením zjistila, že její zástěra nepřipomíná obraz Jacksona Pollocka jako ta Ninina.

Do puntíku dodržovala pokyny, a to nebylo jen tak. Místo přesných instrukcí totiž Ninina maminka nařizovala: „Používej oči, používej nos.“

Pokračovala v práci. V misce míchala koření, čichala k němu a hodnotila ho pohledem. Přihodila k němu brambory, polila je olejem, vše důkladně propracovala, rozprostřela brambory na plech a doufala v nejlepší.

Prostírání nechala na Nině, protože ho měla v malíčku, a sama se vrhla na úklid kuchyně, v němž zase excelovala ona.

Už teď byla vyčerpaná. Převlékla se z pracovních šatů do tříčtvrtečních plátěných kalhot a zářivě růžového trička a chvilku se upřímně divila, jak tohle lidé zvládají každý den.

A to ještě musely připravit chřest a ohřát housičky. Znovu na sebe hodila zástěru.

Nina, svěží jako jarní jítro, se s ní setkala na chodbě.

„Zbývají olivy, sýr a syrová zelenina. S tím problém mít nebudeme. Škoda, že máme tak prťavou kuchyňku. Nemůžeme vařit a zároveň si povídat s kluky.“

„Příští jaro,“ slíbila Morgan. „Krásně to tu voní, Nino. Voní to, jako bychom věděly, co děláme.“ V kuchyni se postavily bok po boku a sklonily se k troubě. „A tohle taky vypadá dobře. Víš určitě, že ten chřest potřebuje jen deset minut?“

„Máma to tvrdí a ta to ví stoprocentně,“ pronesla Nina vážným hlasem. „Musíme odseknout konce, než sem kluci přijdou, takže teď. Pak, řekněme kolem čtvrt na osm, ho nenuceně začneme připravovat. Kterou část receptu si chceš vzít na starost? Restování, nebo vaření v páře?“

„Bože. Bože. Vaření.“

„To jsem chtěla taky. Takže.“ Nina sevřela pěst. „Na tři.“

„Krucí,“ sykla Morgan, když Ninin kámen porazil její nůžky.

V sedm už měly hudbu ztišenou, troubu vypnutou a jednohubky připravené.

Vtom se ozvalo zaklepání.

„Zástěry dolů!“ zavelela Nina.

Společně otevřely dveře, za nimiž stáli dva muži.

„Přijeli jsme ve stejnou chvíli.“ Rozkošný Sam v brýlích s rohovinovými obroučkami nabídl Nině kytici růžových tulipánů a Morgan láhev vína.

„Já to otočím.“ Luke podal Morgan několik fialových hyacintů ve skleněné dóze. „Ahoj, Nino. Já jsem Luke.“ A předal jí další láhev vína.

Díky pečlivé přípravě šlo všechno ostatní jako po másle.

Se sklenkami vína se nacpali do kuchyně a jídelního koutku. Zdálo se, že Luke a Sam si padli do noty – ajťák a kluk zažraný do počítačových her si měli o čem povídat.

Morgan, která doufala, že ji štěstí neopustí, hodila na pánev kousek másla.

„Když člověk neustále cestuje, domácího jídla si váží.“ Luke ji lehce políbil na tvář. „Děkuju.“

„Doufejme, že z toho vyjde jídlo, a ne nějaký blivajz.“

Zasmál se. „Voní to fantasticky. Můžu si někde umýt ruce?“

„Jasně. Chodbou nalevo od obývacího pokoje, dveře napravo.“

„Začínám odpočítávat deset minut,“ oznámila Nina a jednou rukou objala Sama kolem pasu.

„Nechápu, jak jste to všechno zvládly. Od rána jste byly v práci a pak jste ještě připravily takovou hostinu.“

„Ještě jsi to neochutnal,“ připomněla mu Morgan.

„Celý den jste pracovaly,“ opakoval Sam a vlípl Nině políbek do vlasů. „A pak jste celou věčnost vařily večeři.“

Nina potěšeně zvedla hlavu, aby ji Sam mohl políbit na rty.

„Tak jo, jdeme na to.“ Morgan vložila chřest do rozpuštěného másla a na telefonu nastavila pět minut. Míchala a třásla pánví, snažila se od oka a podle nosu odhadnout množství soli a pepře.

Zatímco se věnovala chřestu, Sam pomohl Nině vyndat kotlety a brambory z trouby a vložit do ní houstičky, aby se rozpekly.

„Týmová práce. Mých pět minut uplynulo. Jsi na řadě, Nino.“

Vyměnily se. Morgan rozložila kotlety na podnos – od Nininy maminky – a ozdobila je čerstvým rozmarýnem – podle maminčiných pokynů.

„Omlouvám se,“ řekl Luke, když se vrátil. „Volali z práce, musel jsem to vzít.“

„Nic se neděje. Spějeme k cíli.“ Morgan se na něj podívala. „Je všechno v pořádku?“

„Jo, jen došlo k menší změně v zítřejším programu. Můžu nějak pomoci?“

„Co kdybys nám dolil víno?“

Donesli jídlo na stůl a posadili se. Sam ochutnal jako první.

„Páni,“ řekl Nině a pak se usmál na Morgan. „Další páni.“

Nina se zakousla do kotlety. „Hm. To se nám fakt povedlo, Morgan. Co uvaříme příště?“

„Domácí kuchyně na cestách! Dámy?“ Luke pozvedl sklenku s vínem. „Na kuchařky!“

„A na maminku. Bude z nás mít radost, Morgan.“

Třebaže za sebou měla perný den, vychutnala si každou minutu. Poprvé pořádala ve svém domě večírek s opravdovým jídlem – které nekoupila cestou z práce nebo které nepřivezl kurýr. Užívala si konverzaci, smích a občasný dotek Lukeovy ruky na té její.

Mile ji potěšilo, když muži trvali na tom, že se postarají o úklid. Jakmile se pak posadili ke kávě a dortu Red velvet – z pekárny –, konečně se dokázala uvolnit.

„Vůbec se mi od vás nechce. Dnešní večer bude vrcholem méj cesty. Jenomže kvůli změně programu musím být zítra na místě už v osm ráno.“

„Kam máš namířeno?“ zeptal se Sam.

„Berou mě do Baltimoru. Jeden investor skoupil dva řadové domky, které chce spojit v jeden a technologicky vylepšit. Vypadá to, že tam budu muset pár dní zůstat. Možná tři.“

Pokrčil rameny. „Koncem minulého týdne mi to vmáčkli do rozvrhu. Ten investor je kamarád jednoho z mých šéfů.“

„V osm hodin v Baltimoru. To musíš vstávat opravdu brzo,“ podotkla Nina.

Luke přikývl. „To jo, ale už se těším. Máme přestavět dvojici starých řadových domků na elegantní městské mini sídlo a přitom respektovat historii místa.“

Rozhlédl se kolem. „Rád bych si vzal na paškál i ten tvůj. Má dobré základy, Morgan.“

„Myslím, že má. Až se ta zeď zbourá, možná přidám i pár technických vychytávek.“

„Jakmile ten čas nadejde, zavolej mi. Udělám si na tebe čas. To ti slibuju. Děkuju, Nino, a poděkuj za mě své matce.“ Vstal. „Všechno bylo vynikající. Rád jsem tě poznal, Same. Příští týden se mrknu na tvůj herní systém. Určitě se najde způsob, jak ho trochu vyšperkovat.“

„To by bylo fajn.“

Morgan ho vyprovodila ke dveřím.

„Až se vrátím, zaskočím do baru. Vadilo by ti, kdybych ti tu a tam napsal ze svého osamělého hotelového pokoje v Baltimoru?“

„Vůbec ne.“

„A až budu zpátky, můžu tě vzít na večeři? Na něco lepšího než na pizzu?“

„To by se mi líbilo.“

Políbil ji na rozloučenou, tentokrát o něco vášnivěji než poprvé a tělo přitiskl o kousek blíž. I to se jí líbilo.

„Hodně štěstí v Baltimoru.“

„Když je člověk dobrý, štěstí nepotřebuje, ale já ho beru i tak. Dobrou noc a díky, tisíceré díky za večeři.“

Sledovala, jak kráčí k autu dubnovým večerem, zamlženým jemným deštěm.

A když zavřela vchod, napadlo ji, že si svým způsobem našla přítele. Dočasného.

Nina vykoukla z kuchyně. „Slyšela jsem, jak se zabouchly dveře, takže... Fakt se mi líbí!“

„Mně taky.“ Samova hlava se objevila vedle Nininy.

„Mně taky, takže jde o jednomyslné rozhodnutí.“

„Měla bys ho pozvat na příští nedělní večeři k mamce, je to taková tvoje marylandská maminka. Byla by nadšená.“

„Možná. Rozmyslím si to. Teď si půjdu lehnout. Uvidíme se ráno, Same?“

„Já hlasuju pro ano,“ pronesla Nina vážně a Sam se zakřenil.

Připravila se ke spánku. Právě když lezla do postele, dostala od Lukea zprávu.

Vrátím se ve středu, nejpozději ve čtvrtek. Budeš mi chybět.

Ačkoli se usmála a ucítila, jak se jejím tělem rozlévá teplo, zaváhala. Pak zatřepala hlavou a odpověděla popravdě:

Ty mně taky. Dobrou.

Protáhla se v posteli a nepřestávala se usmívat.

3. kapitola

Vzhledem k jeho stáří a špatné péči nikoho nepřekvapilo, když Ninino auto v úterý odmítlo nastartovat.

Sam ji ochotně odvezl do práce a Larry vůz odtáhl do své dílny.

Když Nina přišla domů, stěžovala si na škrábání v krku a Larryho špatné zprávy.

„Musí vyměnit baterku a pak povídal něco o klínovém řemenu, o něčem dalším a o převodovce. Odhaduje to na pět stovek.“ Rozhodila ruce do vzduchu. „Puf, jsou pryč.“

„To mě mrzí. Fakt hodně.“ A protože to Morgan myslela vážně, sevřela Ninu v náruči. „Potřebuješ čaj s medem. Uvařím ti ho.“

„Díky.“ Nina s těžkými víčky a bledou pletí dosedla na židli. „Nesnáším jarní virózy, ale myslím, že právě ta na mě leze. Když k tomu připočtu těch pět stovek, musím říct, že je mi fakt mizerně.“

„Nedala by sis polívku?“ Morgan otevřela skříňku a vytáhla plechovku. „Kuřecí s těstovinami. Není to kuřecí vývar tvojí mamky, ale pomůže ti.“

„To by bylo fajn. Dám si horkou sprchu, zachumlám se do postele s polívkou, toastem a čajem a pustím si nějakou komedii. A potom se vyspím z tohotohle podělaného dne.“

„Běž do sprchy a do postele. Připravím ti jídlo a přinesu ho, aby tenhle den nebyl tak podělaný.“

„Jsi nejlepší domácí na světě. Znovu bych tě objala, *amiga mia*, ale nechci tě nakazit.“

Když jí Morgan přinesla ták s jídlem, Nina už ležela v posteli s notebookem a krabicí kapesníčků.

„Díky. Tisíckrát a milionkrát díky. Už teď se cítím líp.“

„Možná by sis měla zítra vzít volno a jen tak lenořit.“ Morgan položila ták a přitiskla Nině dlaň na čelo. „Neřekla bych, že máš horečku.“

„Je to jen dubnová rýma a v práci se teď nezastavíme.“

„Ráno si můžeš půjčit moje auto.“

„Už jsem si zařídila odvoz tam i zpátky, ale díky. Dalších milion díky.“

Zvedla čaj, pofoukala ho a usrkla si. „Á, tohle jsem přesně potřebovala. Máš to u mě.“

„Když jsem na podzim dostala střevní chřipku, kdo se o mě postaral?“

„Já, protože jsme kámošky. Půjdu si brzo lehnout a vyspím se z toho.“

„Kdyby cokoli, napiš. Já ti psát nebudu, abych tě nebudila, ale až přijdu domů, mrknu se, jestli hezky spíš.“

„Mám tu všechno, co potřebuju. Dám si pořádnou dávku sirupu proti nachlazení. Ten mě spolehlivě uspí.“ Nabrala si polévku. „Sice to není mámin vývar, ale kuřecí polívka s těstovinami vždycky zabere. Užij si večer.“

Když se Morgan po směně vrátila domů, Nina tvrdě spala. A jelikož se ráno probudila do prázdného domu, předpokládala, že se kamarádce udělalo líp.

Dopoledne jí Luke poslal zprávu, že v Baltimoru musí zůstat o den déle. Morgan si ji přečetla mezi psaním faktury na dokončení rekonstrukce koupelny a odpovídáním volajícímu, kolik bude přibližně stát přístavba verandy.

Seděla ve své kanceláři a zároveň recepci s výhledem na parkoviště. Výhled jí nevadil. Měla alespoň přehled o tom, kdo přichází a odchází.

V rohu rostl tchýnin jazyk, který tam před dvaceti lety umístila manželka šéfa první generace. Nyní se tyčil do výšky téměř dvou metrů v květináči, který by ani neobjala.

Bill Greenwald – šéf druhé generace – jí řekl, že podle jeho matky prý rostlina přináší štěstí a že dokud se jí bude dařit, bude vzkvétat i firma.

Billova manželka Ava stále nosila ochrannou přilbu a opasek s nářadím a pracovala na stavbách. Všichni její podřízení věděli, že není radno si s ní zahrávat.

Billův bratr Bob, místní právník, se staral o povolení a další papírování. Jack a Ella – syn a dcera Billa a Avy – pracovali po boku svých rodičů.

Morgan si často říkala, že až si jednoho dne otevře svůj podnik, bude jí práce u Greenwaldů chybět, stejně jako se jí bude stýskat po celé jejich přátelské a hlučné rodině.

Když si četla zprávu od Lukea, do recepcie přišel Bill ve svém pracovním oblečení – v džínách, tričku a rozepnuté flanelové košili.

Pod firemní kšiltovkou skrýval černé vlasy se stříbrnými nitkami, za brýlemi s hranatými, kovovými obroučkami měl laskové oči a na jeho ruku se rýsovaly svaly.

„Ten pohled znám. Píše ti tvůj nový kluk?“

„Je nový, ale nenazvala bych ho svým klukem.“

Ukázal na ni prstem. „Když víš, tak víš. Můj táta najal Avu a já s ní pracoval asi měsíc. Věděl jsem jen, že umí vzít klavíro do ruky a že si nebere servítky. A pak se jednoho dne tak zvláště zasmála. Znáš ten její smích.“

Hlasitý a chrochtavý. „Jo, znám.“

„Ten smích mě uzemnil. ‚Ona a žádná jiná,‘ řekl jsem si. ‚S touhle budeš až do konce života. Tak se s tím smiř.‘ V září spolu budeme sedmadvacet let a já se celkem smiřil. Takže když víš, tak víš. Mimochodem, vyrážím na schůzku s inspektorem stavby Moreniových a potom zaskočím na Langstonovic demolici, abych se mrknul, jestli tam neuslyším ten smích. Jestli všechno poběží, jak má, vrátím se kolem třetí. Případně ti brnknu.“

„Budu bránit pevnost.“

„Jako vždycky.“

Bill odešel, ona odvedla další kus práce a uvědomila si, jak moc to tu má ráda.

Naplnila si láhev vodou z výdejníku, a když se posadila zpátky ke stolu, poslala Lukeovi odpověď.

Snad to znamená, že jde všechno dobře. Jestli se vrátíš a budeš mít v neděli volno, nechtěl bys s námi zajít na večeři k Nininým rodičům?

Trvalo několik minut, než odepsal.

To zní skvěle! Práce jde fakt dobře a do neděle se vrátím.

To ráda slyším. Večeři podávají brzy. Obvykle k nim odjíždíme kolem čtvrté a jíme v pět. Jen tě varuju: je tam hodně lidí, hodně hluku a hodně jídla.

Těším se na všechno. Můžu tě vyzvednout ve čtyři?

Jasně.

Rád bych tě viděl už v pátek, ale uvidím, jak to stihnu. S tou nedělí počítám. Musím běžet.

Přidal obrázek květiny.

Smajlík, který mu poslala ona, se na jeho displeji objevil právě ve chvíli, kdy si kreditní kartou otevřel trapný zámek na zadních dveřích jejího domu.

Lidé, především ženy, byli tak příšerně hloupí.

Rozhlédl se po domě, který v jeho očích vypadal jako barabizna. Ale měl dobré základy a nacházel se na slušném místě, takže stál za to.

Dovnitř a ven, připomněl si a vyrazil rovnou do její kanceláře. Odinstaluje software, který do jejího počítače přidal minulý pondělí, když si šel „umýt ruce“.

Po jeho přítomnosti nezůstane jediná stopa.

Během pár hodin dokončí svoje dílo a těch několik plodných týdnů zakončí velkolepě.

Morgan ho uvidí dřív než v neděli nebo v pátek.

Představoval si, jak ji zabíjí na parkovišti před barem, vedle jejího auta. Ale kdyby z baru neodcházela jako poslední – ačkoli to tak většinou bylo –, počkal by si na ni v autě, skrytý na zadním sedadle.

A pak: překvápko! A potom finále. Někde odhodí její tělo, odveze auto k překupníkovi v Baltimoru, vymění ten její hipsterský prius za jiný vůz a vesele pofrčí dál.

Alespoň se s ní nemusel nejdřív vyspat. On byl ovšem muž, který se vyznal, a tak věděl, že Morgan Albrightová se hned do postele nehrne. Tím mu ušetřila čas, námahu a kecy.

Ale ty bláho, ve všech ostatních ohledech to s ní šlo jako po másle.

Rukama v lékařských rukavicích otevřel její notebook.

Zapnul ho a upřímně se podivil, proč ta ženská neutratila své těžce vydělané peníze za novější vybavení.

Spustil odinstalaci, když vtom za sebou zaslechl kroky.

Nasadil nevinný úsměv, otočil se na židli a uviděl, jak Nina, která rozhodně nevypadala dobře, vešla do dveří.

„Luku?“ zaskřehotala chraptivým hlasem a zakašlala. „Co tady děláš?“

„Ahoj! Přemluvil jsem Morgan, aby mi dovolila do jejího notebooku přidat jeden program. Přišel jsem zadem. Nechtěl

jsem tě budít.“ Byla bezpochyby nemocná, takže mohl improvizovat.

Nasadil svůj nejsoucitnější výraz.

„Říkala, že ti není dobře a že asi spíš. Promiň, že jsem tě vzbudil.“

„Jarní viróza. Hnusná rýma. Šefová mě poslala domů a rovnou mě i odvezla. Já jen... Odkud se Morgan dozvěděla, že jsem doma? Volala jí Angie?“

Tohle bylo příliš složité, usoudil. A ona musela něco vidět v jeho očích, protože on něco viděl v těch jejích. Říkalo to: Uteč.

Než to stihla udělat, popadl notebook, napřáhl se a praštil ji do hlavy, až narazila do rámu dveří.

Nina ani necekla.

Když se kácela k zemi, znovu se rozmáchl notebookem – stejně to byl krám – a udeřil ji ještě jednou.

Celé mu to zkazila. Teď už Morgan nebude třešničkou na dortu.

Takže se musí spokojit s náhradnicí.

„Špatné místo,“ zavrčel, když si klekl a překulil ji na záda, aby jí mohl přitisknout ruce na krk. „Špatná chvíle na marodění, mrcho. Jsi špatná holka, ale budeš mi muset stačit.“

Vzrušení v něm vzrůstalo, stejně jako vždycky, když z někoho holýma rukama vymačkával život.

Třebaže protáčela panenky a kopala patami, vědomí už nenabyla.

Nechal ji i rozbitý notebook ležet na podlaze.

Jelikož musel pozměnit plány, prohledal kuchyň a našel pytel na odpadky. Do něj strčil Ninin notebook, mobil a bižuterii, kterou stejně nemohl prodat, a v kabelce a zásuvce našel celkem sto padesát osm dolarů.

Potom prohrabal Morganin pokoj. Vlastnila několik slušných šperků: náušnice s diamanty – malými, ale dobré barvy a brusu – a zlatý medailonek, který vypadal staře a nejspíš patřil k rodinnému dědictví. K nim přihodil pár kousků laciných cinglártek.

Když házel věci do pytle, pomyslel si: Kdo šetří, má za tři. Jeho oběti měly vždycky doma nějakou hotovost. V Morganiných srolovaných ponožkách našel pět dvacetidolarovek. Popadl její klíče z misky u vchodových dveří a vyšel ven cestou, kterou přišel.

Loktem rozbil jednu ze skleněných destiček zadních dveří.

Vloupáčka za bílého dne, která skončila tragicky – tak to mělo vypadat.

Smůla! Hrůza!

Odemkl auto a hodil pytel s poklady na zadní sedadlo.

Vycouval z příjezdové cesty a vydal se opačným směrem, než leželo centrum města. Cestou do Baltimoru si pustil rádio a začal si broukat coververzi písně „Yesterday“ od Billie Eilish.

Liják se spustil právě ve chvíli, kdy se Morgan chystala k odchodu z práce. Mrkla se na meteoradar na svém telefonu. Šlo jen o rychlou přeháňku směřující na západ.

Rozhodla se, že počká a napíše Nině, aby se o ni nebála a aby se jí zeptala, jestli si dá k večeři čínu.

Čím déle čekala na odpověď, tím víc se mračila.

„Asi jí pořád není dobře,“ zamumlala, zatímco sledovala, jak prší. „Po práci si šla zdřímnout.“ Pro jistotu objednala nudle navíc a sladkokyselé krevety.

O patnáct minut později už jela pod modrou oblohou vonící deštěm. Zastavila se pro jídlo a spolu s kabelkou ho zajistila v košíku na kole.

Byla středa, takže ji v Rundě čekal poměrně klidný večer. Venkovní zahrádku ještě neotevřeli, ale brzy se tak stane.

Až si otevře vlastní podnik, bude tam mít terasu celou krytou pergolou a s tepelnými zářiči, aby ji zákazníci mohli využívat celoročně kromě těch nejchladnějších a nejdeštivějších dní.

Znamenalo to víc míst k sezení, víc prodaného pití a jídla a víc zisku.

Když na příjezdové cestě nespátřila své auto, polekala se. Pak ji napadlo, že si ho půjčila Nina, aby si zajela pro léky.

Překvapilo ji však, že se nezeptala.

Vešla dovnitř, a když uviděla prázdnou misku na klíče, přivývla. Pověsila si bundu, uložila kabelku do skříně a vydala se do Ninina pokoje.

Určitě se vrátila domů a zase odešla, usoudila. Krabice s kapesníčky se opět válela na posteli.

Rozhodla se, že jí připraví další čaj s medem, a vrátila se do kuchyně, aby zapnula konvici a rozbalila činu.

Když si všimla rozbitého skla na dveřích a střepů na podlaze, ztuhla, jako by ji polili studenou vodou.

Zatajila dech. Ucouvla a vylovila z kapsy telefon. Přestože jí nefungoval mozek, policii vytočit dokázala.

„Policie. Jak vám můžeme pomoci?“

„Vloupání, vloupání. Dvěmi do kuchyně.“

Otočila se k ložnicím a pracovně.

A uviděla ruku a krev na chodbě.

„Panebože! Panebože! Nino!“ Doběhla do kanceláře a klesla na kolena. „Prosím, pospěšte si. 229 Newberry Street. Je zraněná. Je tu krev. Nehýbe se.“

„Záchranka už jede. Řeknete mi své jméno?“

„Morgan. Nina je zraněná, je tady krev. Myslím... Myslím, že je mrtvá. Ne. Ne. Ne. Co mám dělat? Co mám dělat?“

„Morgan, je ten, kdo se k vám vloupal, ještě v domě?“

„Nevím. Nevím. Ona nedýchá. Nemůžu najít puls. Pomozte mi.“

„Pomoc už je na cestě. Slyšíte sirény? Měla byste vyjít ven, Morgan, a počkat na sanitku a policii.“

„Nenechám ji tady. Mám ji resuscitovat? Chodila... chodila jsem na kurz. Je studená. Bože, je hrozně studená. Měla bych jí přinést deku.“

„Nina je studená?“

„Dojdu pro deku.“

„Morgan, zastavuje u vás sanitka. Slyšíte sirény? Pusťte záchranáře dovnitř. Běžte otevřít dveře.“

V běhu sebrala z pohovky přehoz a rozrazila vchodové dveře.

„Prosím, pospěšte si. Je studená a krvácí. Nechce se probudit.“

Utíkala za záchranáři a pak zůstala stát s rukama přitisknutýma k ústům.

Záchranářka s tmavě rudými vlasy a jemnými modrými očima se ni podívala. „Slečno, jak dlouho už tady leží?“

„Nevím. Právě jsem se vrátila. Přijela jsem pozdě kvůli dešti a číně, a když jsem dorazila domů, uviděla jsem rozbité sklo a pak Ninu. Dokážete ji vzbudit?“

„Zapišu přibližný čas smrti,“ zamumlal záchranář a ta žena došla k Morgan.

„Posadíme se.“

„Odvezete ji do nemocnice?“ Hrudník ji tížilo cosi tvrdého a těžkého. Nemohla popadnout dech. V uších jí zněl vysoký, ostrý pískot. „Potřebuje do nemocnice.“

„Je mi to moc líto, ale bohužel jí už nepomůžeme. Vaše kamarádka zemřela.“

„Ne. Ne.“

„Mrzí mě to. Jste v šoku. Posadme se.“

„Ne. Ne,“ opakovala Morgan, když ji záchranářka vedla k pohovce. „Já... Já upustila jídlo. Spadlo mi na zem.“

„O to se postaráme.“

Pomohla Morgan se posadit a zabalila ji do deky, protože se začala třást.

Potom pohlédla ke dveřím, do kterých vešli dva uniformovaní muži.

„Tělo leží na konci chodby, je u něj kolega. Žena, která volala záchranku, je v šoku. Tělo je studené, ta dívka zemřela před několika hodinami. Slečno, povíte mi své jméno?“

„Morgan. Morgan Albrightová. Ona je Nina, Nina Ramosová.“ Začala brečet. „Prosím, pomůžete jí?“

„Donesu vám vodu. Zůstaňte sedět a promluvte si se strážníkem.“

„Slečno Albrightová.“ Jeden z policistů se posadil vedle ní. Morgan se pokoušela zaostřit na jeho tvář, ale stále viděla rozmazaně.

„Jsem strážník Randall. Mohla byste mi vyprávět, co se stalo?“

„Já to nevím. Nevím. Pršelo. Nechtěla jsem domů jezdit v dešti, tak jsem počkala, a protože jsem měla chuť na čínu, objednala jsem jídlo s sebou. Když jsem Nině napsala, neodpovídala, ale má virózu, tak mě napadlo, že asi spí. Moje auto bylo pryč a její je v autoopravně. Myslela jsem si, že si ho půjčila. To nic. Ona ví, že mi to nevadí.“

„Vaše auto? Jaké auto?“

„Děkuju.“ Vzala si od něj vodu, ale všechno jí připadalo nesmírně vzdálené, jako by se dívala do dalekohledu opačnou stranou.

Třesoucíma se rukama zvedla sklenici. „Prius.“

„Barva a datum výroby? Víte poznávací značku?“

„Modrá. Tmavě modrá. 2019. Teď... teď si nedokážu vzpomenout na espézetku. Nedokážu si ji vybavit.“

„Nic se neděje. Takže jste přijela domů a našla Ninu?“

„Přijela jsem domů a podívala jsem se do jejího pokoje. Vrátila se z práce, protože na její posteli ležela krabice s kapesníčky. Měla rýmu. Chtěla jsem jí uvařit čaj. Zapnula jsem konvici. Zapomněla jsem ji vypnout.“

„Já to udělala,“ řekla jí záchranářka. „Je vypnutá.“

„Uviděla jsem rozbité sklo. Uviděla jsem ho, vylekala jsem se a zavolala jsem policii. A pak jsem si jí všimla. Všimla jsem si její ruky a krve.“

„Kde jste byla, než jste přijela domů?“ pokračoval strážník.

„V práci. Stavební firma Greenwaldovi. Začalo pršet.“

„Přesně v pět hodin. Déšť netrval dlouho.“

„Ne. Podívala jsem se na meteoradar, chvíli jsem počkala a objednala si večeři.“

„Jak jste přijela domů?“

„Na kole. Když je hezky, obvykle jezdím na kole. A pokud Nina nemá rande a já to stíhám, dáváme si něco k jídlu, než jdu zase do práce.“

„Ke Greenwaldům?“

„Ne, ne. Další runda.“

„Vy jste ta barmanka,“ uvědomil si Randall. „Přišlo mi, že vás odněkud znám. Párkrát jsem tam zašel. Slečno Albrightová, můžete někoho zavolat? Máte dnes v noci kde přespat?“

„Já žiju tady.“

„Možná byste radši zůstala někde jinde.“

„Nemám...“ To uvědomění ji zasáhlo jako kopanec do břicha. Přestala vidět rozmazaně. „Je mrtvá. Nina je mrtvá. Někdo se k nám vloupal a zabil ji. Nevlastníme nic, co by mělo cenu. Nemáme vůbec nic.“

„Mohli bychom projít dům, abyste se podívala, jestli něco nechybí? Co kdybychom začali Nininým pokojem?“

Vstala a jako tělo bez duše došla k Ninině ložnici.

„Nevidím její počítač. Rodiče jí dali k Vánocům MacBook. K těm předloňským. Byl růžový. A její mobil – iPhone. Třeba ho má v kapse.“

Zhluboka se nadechla. „A někdo prohledal její prádelník. Je nepořádná, ale zásuvky nemívá takhle otevřené.“

„Můžete nakouknout do pokoje? Ale na nic prosím nesahejte.“

„Na podlaze leží krabičky, ty průhledné organizéry na šperky. Neměla v nich nic cenného. Nechávala si tu nějakou hotovost – nevím kolik –, ale něco málo si schovávala mezi spodním prádlem. Nemohlo to být víc než sto dolarů.“

„Ještě něco?“

„Nevím.“

„Podíváme se do vašeho pokoje.“

Přešla chodbu a zalapala po dechu.

„Nejsem nepořádná. Někdo se mi hrabal ve věcech. Měla jsem... Panebože. Měla jsem malé diamantové náušnice a starožitný zlatý medailonek, který patřil mé prababičce. Všechno ostatní byla jen bižuterie. V těch ponožkách na podlaze jsem si schovávala pět dvacetidolarovek.“

Zavřela oči a ucítila, jak se jí dělá na omdlení. Zatnula zuby.

„Můj notebook v pracovně. Tam, kde... Prostě v té další místnosti. Ležel na zemi, byl rozbitý a od krve. Až teď jsem si na to vzpomněla. Někdo s ním Ninu praštil. Ležel na zemi